

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้สถาบันการศึกษาส่วนใหญ่รวมทั้งสถาบันการฝึกหัดครูได้จัดการเรียนการสอนแบบหน่วยกิต (Credit) ซึ่งหมายถึงค่าของการเรียนที่กำหนดตามความมากน้อยของเนื้อหา และมีความสัมพันธ์กับเวลาเรียนที่กำหนด การที่นำระบบหน่วยกิตมาใช้ก็เพราะขณะนี้เป็นที่เชื่อกันว่าระบบการศึกษาแบบหน่วยกิตเป็นระบบที่มีประสิทธิภาพระบบหนึ่งในการจัดการศึกษา เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ว่าจะอบรมและฝึกฝนให้บุคคลมีความพร้อมทั้งในด้านบุคลิกภาพ และด้านวิชาการเพื่อที่จะไปปรับใช้สังคมในแนวทางที่ตนถนัด เป็นระบบที่ให้ความยุติธรรมต่อผู้เรียนมากกว่าระบบอื่นๆในเวลานี้ จึงเป็นสิ่งที่เราควรจะได้ความสนใจในระบบการศึกษาแบบหน่วยกิตนี้

ตามสมควร¹ ลักษณะอันเป็นที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบหน่วยกิตคือ การประเมินผลการศึกษาในระบบของการให้อันดับคะแนน (Grading) เป็นการนำเอาคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาประเมินผลตามลำดับขั้นของความสำคัญมากน้อย จัดว่าเป็นการวัดและประเมินผลที่มีระบบและให้ความเชื่อถือไว้วางใจแก่ผู้สอน ผู้เรียน กำหนดให้ผู้สอนเป็นผู้วัดและประเมินผลผู้เรียนเอง ผู้สอนจึงเป็นบุคคลที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นผู้รักษาความยุติธรรมในการวัด จึงต้องเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ทั้งต่อตนเองและต่อผู้ที่เกี่ยวข้องด้วยโดยเฉพาะผู้เรียน²

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹วิทย์ วิศทเวทย์, "ปรัชญาและวัตถุประสงค์การศึกษา", การสอนและการวัดผลการศึกษา, (ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 1.

²กมล สุกประเสริฐ, "การอภิปรายเรื่องการจัดผลแบบหน่วยกิต", วิทยากรย์, 74, ฉ.3 (กรกฎาคม-กันยายน, 2518), หน้า 24-29.

การประเมินผลการศึกษาที่ได้อธิบายไว้ข้างต้น เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในกระบวนการเรียนการสอน เพราะสามารถช่วยผู้ใหญ่สอนได้ทราบถึงสัมฤทธิ์ผลและคุณภาพของการศึกษาที่ผู้เรียนได้รับไปว่าได้บรรลุถึงมาตรฐานและเป็นไปตามทิศทางตามความมุ่งหมายที่ประเทศชาติได้กำหนดไว้หรือไม่ ควรที่จะต้องแก้ไขปรับปรุงอะไรอีกบ้าง และฝ่ายผู้เรียนเองก็จะได้ทราบว่าตนเองมีความสามารถอยู่ระดับไหนมีคุณภาพแค่ไหนอยู่ในด้านใด³ นอกจากนี้ยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยผู้ใหญ่เรียนสามารถหางานทำ หรือได้รับสิทธิให้เข้าสอบแข่งขันเพื่อศึกษาต่อหรือเพื่อรับทุนต่างๆ ตลอดจนเป็นแรงจูงใจต่อความสำเร็จในการเรียนอีกด้วย

ดังนั้น เรื่องของการให้อันดับคะแนนจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อผู้เรียน และนับได้ว่าเป็นความรับผิดชอบที่สำคัญยิ่งของผู้สอนซึ่งถ้าคำนึงถึงความสำคัญของอันดับคะแนนที่จะมีบทบาทและอิทธิพลต่อผู้เรียนแล้ว ผู้สอนก็ควรจะต้องให้ความมั่นใจได้อย่างยิ่งว่าตนเองมีได้ให้คะแนนและกำหนดอันดับคะแนนแก่ผู้เรียนตามใจชอบโดยไร้เหตุผล อีเบล⁴ (Ebel) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการให้คะแนนว่า ถ้าระบบการให้คะแนนของผู้สอนไม่มีการวางนโยบายไว้ให้สอดคล้องต่อกันแล้วการให้คะแนนนั้นก็จะไม่มีความหมาย และจะใช้ประโยชน์ในด้านใดมิได้

วิธีการประเมินผลที่ดีจะต้องคำนึงถึง ความพอดี ความมีประสิทธิภาพ ความคงเส้นคงวา และความถูกต้องแม่นยำ ซึ่งคุณลักษณะต่างๆ เหล่านี้ก็คือ ความเที่ยง ความตรง ความเป็นปรนัย และความเป็นมาตรฐานนั่นเอง แต่ในทางปฏิบัตินั้นการให้คะแนน และการกำหนดอันดับคะแนนเพื่อแทนสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาแก่ผู้เรียนมักจะมีปัญหาอันมากในทุกๆ ระดับการศึกษา และทำให้ไม่ได้มาตรฐานตามที่ต้องการแม้ว่าความเป็นมาตรฐานของการตัดสินผลการ

³ชวาล แพร์ทกุล, เทคนิคการวัดผล, (พิมพ์ครั้งที่ 3 ฉบับปรับปรุง; พระนคร: โรงพิมพ์พัฒนาพานิช, 2509), หน้า 19.

⁴R.L. Ebel, Measuring Educational Achievement, (New Jersey: Prentice-Hall, Inc, 1965), p.405.

เรียนนั้นจะเป็นสิ่งที่ต้องการอย่างยิ่งของผู้บริหารการศึกษา สาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาการขัดแย้งกันขึ้นโดยทั่วไปนั้นเกิดจากความเข้าใจไม่ตรงกันเกี่ยวกับ มาตรฐานการเรียนการสอนระหว่างผู้สอนผู้เรียนประการหนึ่ง กับความไม่เป็นธรรมอีกประการหนึ่ง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะจับปัญหาเหล่านี้ได้โดยเด็ดขาดทั้งๆที่ผู้สอนส่วนมากต่างก็พยายามยึดถือมาตรฐานที่ตนคิดว่าดีที่สุดในการประเมินผล เพราะถือว่าเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของตนโดยเฉพาะ ในขณะที่เกี่ยวกันผู้บริหารการศึกษาก็ต้องการที่จะรักษามาตรฐานการให้อันดิมคะแนน ให้สัมพันธ์สอดคล้องต่อกันไว้บ้างเพื่อเป็นการควบคุมนโยบายและปรัชญาของสถาบันของตน อย่างไรก็ตามการวางมาตรฐานนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับนโยบายของสถานศึกษา ส่วนการออกข้อสอบ การให้คะแนน และการกำหนดอันดิมคะแนนนั้นเป็นเอกลักษณ์ของผู้สอนซึ่งควรที่จะยึดหลักปฏิบัติที่ก่อให้เกิดความเป็นธรรมดังนี้

1. กำหนดความมุ่งหมาย และเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรให้ชัดเจน และให้เข้าใจตรงกันทั้งผู้สอนและผู้เรียน

2. กำหนดกิจกรรมการเรียน ขอบเขตของการสอบและวิธีการสอบให้เข้าใจตรงกัน

3. การออกข้อสอบควรจะมีลักษณะเป็นปรนัยคือ ใครอ่านก็เข้าใจได้ตรงกันและใครตรวจก็ควรจะให้คะแนนได้ตรงกัน ถ้าผู้เรียนเห็นว่าไม่ยุติธรรมผู้สอนก็พร้อมที่จะให้ผู้เรียนตรวจสอบตนเองตามเกณฑ์ที่ใดตั้งเอาไว้

4. เมื่อได้ตกลงร่วมกันแล้วทุกฝ่ายควรจะได้ปฏิบัติตามข้อตกลง หรือกติกาเพื่อความบริสุทธิ์และยุติธรรม

หากทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะนี้ ข้อขัดแย้งน่าจะลดน้อยลงเพราะทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน หลักการที่เสนอแนะนี้เป็นหลักการที่สอดคล้องกับแนวคิดของประชาธิปไตย การวิพากษ์ไม่ควรจะนำไปสู่การบั่นทอนกำลังใจและน้ำใจแต่ควรจะเป็นการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นและการสอบควรจะช่วยให้แต่ละคนได้ตระหนักถึงความสามารถของตนเองว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยอาศัยผลการวัดที่บริสุทธิ์และยุติธรรมเป็นเครื่องชี้ หากครูอาจารย์ได้สอนเต็มกำลังความสามารถและหวังดีต่อศิษย์จริงๆและศิษย์เองก็มองเห็นความปรารถนาดีที่บริสุทธิ์และยุติธรรมของครูอาจารย์แล้ว ปัญหาข้อขัดแย้งอันเนื่องมาจากการ

วัดและประเมินผลหรือการให้อันดับคะแนนก็คงจะไม่เกิดขึ้น⁵

เมื่อได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของเรื่อง มาตรฐานและความเป็นธรรมในการให้อันดับคะแนนของการวัดและประเมินผลในทุกๆระดับการศึกษาเช่นนี้แล้ว ก็น่าที่จะได้มีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ดังนั้นหากจะมีการศึกษาในเรื่อง "การวิเคราะห์มาตรฐานการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในวิทยาลัยครู" ก็น่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลให้เกิดความคิดในการพัฒนาการศึกษาในสถาบันการฝึกหัดครูโดยทั่วไป

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวัดผลการศึกษาของสถานศึกษาฝึกหัดครูทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ใช้ระเบียบการวัดผลการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พ.ศ.2509⁶ ซึ่งตามปกติการวัดผลการศึกษาจะทำกันภาคเรียนละ 1 ครั้ง ในเวลา 1 ปีจะมีการวัดผล 3 ครั้งโดยกำหนดรายละเอียดไว้ดังนี้

1. นักเรียนจะมีสิทธิ์สอบวิชาใดต้องมีเวลาเรียนวิชานั้นไม่น้อยกว่า 80%
2. นักเรียนที่มีเวลาเรียนวิชาใดน้อยกว่า 80% แต่ไม่ต่ำกว่า 60% จะมีสิทธิ์สอบวิชานั้นหรือไม่ให้อยู่ในดุลพินิจของผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่
3. นักเรียนจะสำเร็จหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาต้องศึกษาวิชาต่างๆตามที่มีอยู่ในหลักสูตรให้ครบ 130 หน่วยกิต ใ้ค่าอันดับคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 2.00 และใ้ค่าอันดับคะแนนการฝึกสอนไม่ต่ำกว่า ค

⁵พจน์ สะเพียรชัย, "ข้อขัดแย้งอันเนื่องมาจากเกรด", มหาวิทยาลัยของท่าน ศรีนครินทร์วิโรฒ, 11, ฉ.1, กรกฎาคม 2518, หน้า 8.

⁶กระทรวงศึกษาธิการ, ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการวัดผลการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พ.ศ.2509, (พระนกร. 2509), หน้า 1-4.

4. การศึกษาระดับมัธยมศึกษา ศักยภาพเก็บระหว่างภาคได้น้อยกว่า 40% แต่ไม่เกิน 60% ที่เหลือเป็นคะแนนสอบปลายภาค

5. การวัดผลการศึกษา ได้ใช้อันดับคะแนน ก ข ก ง และ จ ผู้ที่สอบวิชาใดก็ได้อันดับคะแนน จ ถือว่าสอบตกต้องเรียนซ้ำวิชานั้น เมื่อสอบได้อันดับคะแนนสูงกว่า จ จึงจะนับว่าสอบวิชานั้นได้

6. ในกรณีที่เรียนรายวิชาต่างๆครบ 130 หน่วยกิตแล้ว ยังทำค่าอันดับคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดตั้งแต่ต้นต่ำกว่า 2.00 แต่ไม่ต่ำจนถึงต้องออกจากสถานศึกษาให้นักศึกษานั้นเรียนวิชาพิเศษตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเพิ่มขึ้นอีก ภาคเรียนละไม่เกิน 15 หน่วยกิต ภายใน 3 ภาคเรียนติดต่อกัน เพื่อทำค่าอันดับคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดตั้งแต่ต้นให้ได้ไม่ต่ำกว่า 2.00 จึงจะถือว่าสอบได้

7. นักศึกษาจะต้องออกจากสถานศึกษาและพ้นสภาพการ เป็นนักศึกษาถาวรการเรียน อยู่ในเกณฑ์ข้อหนึ่งข้อใดนี้

7.1 สอบได้ค่าอันดับคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดตั้งแต่ต้นของทุกวิชาที่เรียนมาจนถึงสิ้นปีของแต่ละปีการศึกษาต่ำกว่า 1.50

7.2 เมื่อเรียนครบ 130 หน่วยกิตแล้ว ได้ค่าอันดับคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดตั้งแต่ต้นต่ำกว่า 1.80

7.3 เมื่อสถานศึกษาจัดให้เรียนวิชาเลือกตามข้อ 6 แล้ว ยังทำค่าอันดับคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดตั้งแต่ต้นได้ต่ำกว่า 2.00

7.4 เมื่อได้เรียนติดต่อกัน 12 ภาคเรียนแล้วยังทำค่าอันดับคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดตั้งแต่ต้นต่ำกว่า 2.00 หรือทำค่าอันดับคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดตั้งแต่ต้นได้ 2.00 ขึ้นไป แต่ยังมีวิชาที่สอบตกเหลืออยู่

ระบบการให้อันดับคะแนนนี้เป็นการแปลงคะแนนตามหลักวิชาสถิติแล้วแบ่งออกเป็นชั้นหรืออันดับและกำหนดอันดับนั้นๆให้อยู่ในรูปตัวอักษรซึ่งในสถานศึกษาฝึกหัดครูใช้ เป็น ก ข ก ง และ จ สถานศึกษามบางแห่งอาจใช้ เป็น A B C D และ F หรืออาจแทนค่าตัวอักษรเหล่านี้ได้เป็น 4 3 2 1 และ 0 ตามลำดับ ส่วนจำนวนชั้นนี้อาจมากกว่าหรือน้อยกว่า

5 ชั้นก็โคขึ้นอยู่กับความต้องการ ความจำเป็นและความเหมาะสมเพื่อการจำแนกในแต่ละเป้าประสงค์ของการวัดและประเมินผล⁷ เรื่องของการแปลงคะแนนให้เป็นอันดับคะแนนนี้ก็มีผู้ที่สนใจพยายามทำการศึกษาค้นคว้ากันอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้เพื่อที่จะตอบคำถามว่าเราควรจะกำหนดอันดับคะแนนอย่างไรจึงจะมีมาตรฐานและความเป็นธรรมมากที่สุด

คลาร์ค⁸ (Clark) ได้ศึกษาถึงปัญหาการชักแย้งในการให้อันดับคะแนนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยการทดลองให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทดสอบประเมินผลตลอดจนการให้คะแนนตนเอง เปรียบเทียบกับคะแนนที่ได้รับจากผู้สอน พบว่ามีความเห็นตรงกันหรือสอดคล้องกัน ผลการศึกษาดังกล่าวนั้นเป็นไปโดยที่ก่อกำเนิดขึ้นทั้งในผู้เรียนที่อยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับวิทยาลัย โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในพิสัยระหว่าง .60 ถึง .80 และในการให้อันดับคะแนนแบบ 5 ตัวอักษรนั้น ถ้าให้ผู้เรียนให้อันดับคะแนนตนเอง เปรียบเทียบกับที่ผู้สอนเป็นผู้ให้แล้วจะมีความตรงกันอยู่ถึง 50-80% ส่วนที่เหลือจากนั้นก็มักจะปรากฏออกมาในรูปที่ว่าผู้เรียนบางคนกลับมีความเห็นว่าตนเองไม่น่าจะได้อันดับคะแนนสูงเช่นนั้น หรือไม่น่าจะได้อันดับคะแนนต่ำเช่นนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากผู้สอนแล้วแต่โดยทั่วไปแล้วผู้เรียนที่จัดว่ามีผลการเรียนอยู่ในขั้นดีนั้นมักจะมีความเห็นตรงกันกับผู้สอน ส่วนผู้เรียนที่อยู่ในขั้นค่อนนั้นมักจะมีความเห็นว่าผู้สอนเป็นผู้กคะแนนของตนให้ต่ำกว่าที่ตนได้ประเมินไว้

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁷ วารี อินทรวีชา, "เรื่องของการวัด", วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ, 6, น.10, (พฤษภาคม, 2515), หน้า 38-39.

⁸ Paul E. Clark, "Can College Students Grade Themselves", School and Society, (47:1938), pp.614-616.

สตาร์ช และ เอลเลียอต⁹ (Starch and Elliott) ได้ศึกษาถึงค่าความเที่ยงของคะแนนต่างๆที่ผู้เรียนได้รับจากการตรวจของครูคนเดียวกันในหลายวิชา พบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง .70 ถึง .80 ส่วนการทดสอบค่าความตรงโดยหาค่าสหสัมพันธ์กับแบบสอบมาตรฐานในวิชาเดียวกันนั้นได้ค่าสูงประมาณ .70 และนอกจากนี้เขายังได้ศึกษาเกี่ยวกับค่าความเที่ยงและค่าความตรงของแบบสอบวิชาเรียงความโดยทดลองให้ครูหลายคนตรวจแบบสอบชุดเดียวกันให้คะแนนระหว่าง 28-92 คะแนนจากคะแนนเต็ม 100 แสดงว่ามีความมีประสิทธิภาพในการตรวจมาก ส่วนค่าความตรงนั้นศึกษาโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับคะแนนจากแบบสอบของโรงเรียนซึ่งเป็นแบบสอบปรนัยได้ค่าความตรงสูง แสดงว่าแบบสอบนั้นวัดความสามารถในคำนี้

โอเดล¹⁰ (Odell) ได้กล่าวถึงการวิจัยของรอสส์ (Ross) ที่พบว่าค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนในวิชาที่คล้ายกันในหมวดวิชาเดียวกัน ผู้เรียนมีลักษณะเดียวกันระหว่างโรงเรียน ประถมศึกษากับมัธยมศึกษา มีค่า -.38 ถึง .54 ค่าสหสัมพันธ์ที่สูงที่สุดคือวิชาภาษาอังกฤษ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยมักจะมีแนวโน้มสูงกว่า .50

อีเบล¹¹ ได้กล่าวถึงผลการวิจัยของสตาร์ชและเอลเลียอตที่ศึกษาเกี่ยวกับ ค่าความเที่ยงของผู้สอนในการให้คะแนน พบว่าผู้สอนมักจะให้คะแนนความถนัดเห็นหรือมาตรการของ

⁹Daniel Starch and E.C.Elliott, "Marks and Marking System", Encyclopedia of Educational Research, (New York: The McMillan Company, 1950), pp.711-717.

¹⁰C.W.Odell, "Marks and Marking System", Encyclopedia of Educational Research, (New York: The McMillan Company, 1956), pp.711-715.

¹¹Ebel, op.cit., p.403.

ตนเองโดยทดลองให้สอนวิชาภาษาอังกฤษ 142 คนกรวจแบบสอบวิชาภาษาอังกฤษโดยกำหนดคะแนนเต็มให้ 100% ผลที่ได้พบว่าการให้คะแนนมีตั้งแต่ 50-98% และไคผลเช่นเดียวกันนี้เมื่อทดลองศึกษากับวิชาเรขาคณิตและประวัติศาสตร์ และโอเคลได้ให้ผลสรุปว่าค่าความเที่ยงของการให้คะแนนจะอยู่ระหว่าง .70 ถึง .80 หรือ .90 ส่วนค่าความตรงของคะแนนนั้นน่าจะอยู่ประมาณ .70 ขึ้นไป

โอเบรน¹² (O'Brien) ได้ทำการสำรวจทัศนคติของนักเรียนที่มีต่ออันดับคะแนนและการให้อันดับคะแนน ผลการสำรวจพบว่าการยอมรับตนเอง (Self - actualization) กับทัศนคติต่ออันดับคะแนนของนักเรียนนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และอันดับคะแนนเฉลี่ยกับทัศนคติต่ออันดับคะแนนของนักเรียนก็มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้เขาได้พบว่าประมาณ 81% ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 182 คน ได้แสดงทัศนคติต่ออันดับคะแนนทางค่านิยมที่สับสนกว้างจากน้อยที่สุดถึงมากที่สุด เขาจึงสรุปว่าสำหรับนักเรียนประมาณ 81% นั้น อันดับคะแนนยังคงมีผลที่จะใช้เป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้การเรียนรู้อุเกิดขึ้นได้

เจมส์¹³ (James) ได้ศึกษาพบว่าจะสามารถใช้อันดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนครู

¹²Anne Marie, O'Brien, "Attitudes of Adult Students Toward Grades and Grading as A Function of Level of Self - Actualization and GPA.", (Dissertation Abstracts International, Ph.D., Boston College, 1974), p.826-A.

¹³Terry Lynn, James, "An Analysis of College Grade Point Average as A Principal Component in Selective Admissions To Secondary Teacher Education", (Dissertation Abstracts International, Ed.D., University of Missouri - Columbia, 1974), p.926-A.

เป็นตัวแทนความสำเร็จในการสอนนักเรียนได้ ค่าของการทำนายจากเกณฑ์นี้จะมีค่าคงที่เสมอจากอันดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในภาคเรียนที่ 1 ถึงภาคเรียนที่ 5 และนักเรียนในกลุ่มเก่งคือกลุ่มที่มีอันดับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไปความสำเร็จในคำนี้ทุกๆไปและบทบาทในคำนี้พิเศษต่างๆของครูจะมีแนวโน้มอยู่ในระดับสูง ส่วนนักเรียนกลุ่มค่าที่มีอันดับคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.20 ลงมาความสำเร็จทั้ง 2 คำนี้จะมีแนวโน้มอยู่ในระดับต่ำ ส่วนนักเรียนกลุ่มปานกลางนั้นอันดับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนี้ไม่สามารถจะใช้ทำนายความสำเร็จในการสอนระดับมัธยมศึกษาได้

ดูแกน¹⁴ (Dugan) ใคศึกษาถึงผลของการให้อันดับคะแนนที่แตกต่างกัน 2 ระบบ ระบบที่หนึ่งเป็นการให้อันดับคะแนนระหว่าง A - B - C และระบบที่สองเป็นการให้อันดับคะแนนแบบเดิมคือระหว่าง A - B - C - D - F ผลจากการศึกษาพบว่า ระบบการให้อันดับคะแนนทั้งสองนั้นจะให้ผลที่แตกต่างกันในกรณีที่มีการให้อันดับคะแนนก่อนเริ่มเรียน และในด้านการลงทะเบียนในภาคเรียนต่อไปของนักเรียนในสองระบบนี้และถ้าเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกระบบการให้อันดับคะแนนเองก็พบว่า เขาพอใจที่จะใช้ระบบที่วิทยาลัยใช้อยู่เดิมมากกว่า ส่วนทางคำวิชาการนั้นผลปรากฏว่า ระบบการให้อันดับคะแนนแบบเดิมนั้นจะให้ผลที่ดีกว่าระบบที่ใช้ A - B - C

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁴ Thomas Frank, Dugan, "The Effect of Two Community College Grading System upon Selected Student Characteristics", (Dissertation Abstracts International, Ed.D., The University of Arizona, 1974), p.2004-A.

เทเลอร์¹⁵ (Taylor) ได้ศึกษาถึงผลบางอย่างที่เกิดขึ้นจากการให้อันดับคะแนน โดยไม่ใช้ D และ F เขาสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนและคณะครูต่างๆ ที่มีต่อการให้อันดับคะแนนแบบนี้ใหม่ จากผลการศึกษาพบว่าผลของการให้อันดับคะแนนแบบนี้ใหม่ไม่ได้มีส่วนทำให้มาตรฐานทางวิชาการต่ำลงหรือสูงขึ้นเลยและถึงแม้ว่าลักษณะในการตอบส่วนมากนั้น จะไม่ได้แสดงถึงคุณค่าของระบบการให้อันดับคะแนนแบบนี้ใหม่ ที่จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทาง ด้านวิชาการก็ตามแต่ส่วนหนึ่งประมาณ 25% พบว่าผลที่เกิดขึ้นจากการให้อันดับคะแนนแบบนี้เกิมนั้นทำให้นักเรียนมักจะทำเกิดความวิตกกังวลต่ออันดับคะแนนที่จะได้รับเมื่อความกลัวและความวิตก นั้นมีมากขึ้นโอกาสที่จะเกิดการโกง การทุจริตของนักเรียนก็มีมากขึ้นตามไปกลัวและยังมีผลถึงความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและครูโดยทั่วไปอีกด้วย

ยาใจ ศุขสุเมฆ¹⁶ ได้ศึกษาเปรียบเทียบตัวแปรเชิงพยากรณ์ที่มีผลต่อการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนและปทุมวัน พบว่านิสิตบางแสนนั้นสามารถพยากรณ์ตนเองได้ไม่แตกต่างจากคะแนนที่แท้จริง ส่วนนิสิตปทุมวันพยากรณ์ตนเองสูงกว่าคะแนนที่แท้จริงและเพื่อนๆจะพยากรณ์ให้เขาสูงกว่าคะแนนที่แท้จริง ส่วนอาจารย์ปทุมวันพยากรณ์ให้นิสิตใกล้เคียงกับคะแนนที่แท้จริง อาจารย์บางแสนพยากรณ์ให้นิสิตต่ำกว่าคะแนนที่เขาได้จริง

¹⁵Gilbert Ossian, Taylor, "Marking the Grade without D's and F's : Some Effects of Non - Punitive Grading at Selected Colleges", (Dissertation Abstracts International, Ed.D., Montana State University, 1974,) p.2019-A.

¹⁶ยาใจ ศุขสุเมฆ, "การเปรียบเทียบตัวแปรเชิงพยากรณ์ที่มีผลต่อการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน และปทุมวัน" (ปริญญาานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2511), หน้า 22-25.

วารี อินทรวีชา¹⁷ ได้ทำการศึกษามาตรฐานการให้อันดับคะแนนของอาจารย์คือนิติศ
 ในระดับปริญญาตรี วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พบว่ามีค่าความเที่ยงของการให้อันดับ
 คะแนนในหมวดวิชาต่างๆอยู่ระหว่าง .64—.89 ถ้าความเที่ยงที่สูงที่สุดได้แก่วิชาประวัติศาสตร์
 และค่าความเที่ยงที่ต่ำที่สุดได้แก่หมวดวิชาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ นอกจากนี้แล้วผลการศึกษายังพบว่าทุกวิชามีความแตกต่างกันระหว่างการตัดสินผลการเรียนแต่ละรายวิชาในหมวดวิชานั้นๆ
 กล่าวคือมีความแตกต่างกันระหว่างการตัดสินผลการเรียนของอาจารย์ในแต่ละหมวดวิชาอย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปจากเอกสารการวิจัยเหล่านี้จะเห็นได้ว่า ค่าความเที่ยงของการให้อันดับคะแนน
 ของผู้สอนหลายๆคนหรือแบบสอบถามหลายๆชุดที่มีผู้เรียนกลุ่มเดียวกันหรือกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน
 จะมีค่าอยู่ในช่วงประมาณ .60—.90 เป็นส่วนมาก ซึ่งใกล้เคียงกับผลสรุปของโอเคล
 ที่กล่าวไว้แล้ว แสดงให้เห็นว่าเรื่องของการให้อันดับคะแนนหรือการประเมินผลนั้นเป็นเรื่อง
 ของการตัดสินใจของแต่ละบุคคล จะให้สัมพันธ์หรือสอดคล้อง เพียงตรงจริงนั้นย่อมทำได้ยาก
 แม้ว่าจะได้วางมาตรฐานการตัดสินใจไว้เป็นแบบแผนเดียวกันแล้ว ก็ยังมีสาเหตุอื่นๆอีกหลาย
 ประการที่เป็นแหล่งของความแปรปรวน ที่จะทำให้มาตรฐานการให้อันดับคะแนนหรือการตัดสินใจ
 นั้นแตกต่างกันออกไป ดังนั้นการที่ได้มีการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ เพื่อนำผลที่ได้เสนอให้
 สาธารณชนได้รับทราบจึงน่าจะนำประโยชน์มาสู่การพัฒนาและปรับปรุงการศึกษาภายในสถาบัน
 การฝึกหัดครูรวมถึง เป็นการชี้แนวทางในการศึกษาเรื่องนี้แก่สถาบันการศึกษ่อื่นๆโดยทั่วไปด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁷วารี อินทรวีชา, "การประเมินผลมาตรฐานการให้เกรดของอาจารย์คือนิติศชั้น
 ปีที่ 4 วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา 2514" (ปริญญาานิพนธ์ วิทยาลัยวิชา
 การศึกษาประสานมิตร 2515), หน้า 26-27.

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะศึกษามาตรฐานการให้อันกับคะแนนของอาจารย์ วิทยาลัยครูอุดรราชธานี ที่มีคือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา โดยแยกเป็นหมวด วิชาต่างๆดังนี้ หมวดวิชาภาษาไทย หมวดวิชาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาคณิตศาสตร์ หมวดวิชา วิทยาศาสตร์ หมวดวิชาสังคมศึกษาและหมวดวิชาการศึกษา รวม 6 หมวดวิชา โดยพิจารณาใน เรื่องต่อไปนี้คือ

1. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงของการให้อันกับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละหมวดวิชาที่ มีคือนักศึกษา และนอกจากนี้ก็เพื่อจะศึกษา
 - 1.1 ความแตกต่างระหว่างค่าความเที่ยงของการให้อันกับคะแนนของอาจารย์ ในหมวดวิชาต่างๆ 6 หมวดวิชานั้น
 - 1.2 ความแตกต่างระหว่างค่าความเที่ยงของการให้อันกับคะแนนของอาจารย์ ในแต่ละหมวดวิชาที่มีคือนักศึกษาชายและที่มีคือนักศึกษาหญิง
2. วิเคราะห์ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของการให้อันกับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละ วิชา และค่าความตรงเชิงพยากรณ์เฉลี่ยในแต่ละหมวดวิชาที่มีคือนักศึกษา และนอกจากนี้ก็เพื่อ ที่จะศึกษา
 - 2.1 ความแตกต่างระหว่างค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของการให้อันกับคะแนน ของอาจารย์ในแต่ละวิชา ภายในหมวดวิชาเดียวกัน
 - 2.2 ความแตกต่างระหว่างค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของการให้อันกับคะแนน ของอาจารย์ในแต่ละวิชาที่มีคือนักศึกษาชายและที่มีคือนักศึกษาหญิง
 - 2.3 ความแตกต่างระหว่างค่าความตรงเชิงพยากรณ์เฉลี่ย ของการให้อันกับ คะแนนของอาจารย์ในหมวดวิชาต่างๆ 6 หมวดวิชานั้น
 - 2.4 ความแตกต่างระหว่างค่าความตรงเชิงพยากรณ์เฉลี่ย ของการให้อันกับ คะแนนของอาจารย์ในแต่ละหมวดวิชาที่มีคือนักศึกษาชายและที่มีคือนักศึกษาหญิง

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้พิจารณาข้อมูลในลักษณะที่ว่า การให้อัตนัยคะแนนของอาจารย์ในแต่ละหมวดวิชาจะมีค่าความเที่ยงและความตรงเพียงใดเท่านั้น ตัวแปรอื่น ๆ ที่จะเป็นเหตุให้การให้อัตนัยคะแนนของอาจารย์แตกต่างกันออกไปนั้นไม่ได้นำมาพิจารณาและควบคุมแต่อย่างใด

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

จากการศึกษากันแล้วครั้งนี้ ประโยชน์ที่จะได้รับก็คือ จะช่วยให้ได้ทราบถึงสถานการณ์และข้อเท็จจริงบางประการเกี่ยวกับ มาตรฐานการให้อัตนัยคะแนนของอาจารย์ในวิทยาลัยครูอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2516-2517 ใน 6 หมวดวิชาดังกล่าวแล้วข้างต้นที่มีต่อนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ในเรื่องต่อไปนี้คือ

1. ทำให้ทราบว่า การให้อัตนัยคะแนนของอาจารย์ในแต่ละหมวดวิชานั้น มีค่าความเที่ยงมากน้อยเพียงใด และมีความแตกต่างกันหรือไม่ในระหว่างหมวดวิชาต่างๆ 6 หมวดวิชา
2. ทำให้ทราบว่า การให้อัตนัยคะแนนของอาจารย์ในแต่ละหมวดวิชาที่มีต่อนักศึกษาชายและที่มีต่อนักศึกษาหญิงนั้น มีค่าความเที่ยงแตกต่างกันหรือไม่
3. ทำให้ทราบว่า การให้อัตนัยคะแนนของอาจารย์ในแต่ละวิชา และในหมวดวิชาต่างๆนั้น มีค่าความตรงเชิงพยากรณ์ต่อการ เรียบเนื้อดีของนักศึกษาในหมวดวิชานั้นมากน้อยเพียงใด และมีความแตกต่างกันหรือไม่ในระหว่างวิชาต่างๆภายในหมวดวิชาเดียวกัน และในระหว่างหมวดวิชาต่างๆ 6 หมวดวิชานั้น
4. ทำให้ทราบว่า การให้อัตนัยคะแนนของอาจารย์ในแต่ละวิชา และในหมวดวิชาต่างๆที่มีต่อนักศึกษาชายและที่มีต่อนักศึกษาหญิงนั้น มีค่าความตรงเชิงพยากรณ์แตกต่างกันหรือไม่
5. ทำให้ผู้บริหารการศึกษาของสถาบันที่ศึกษาได้ทราบมาตรฐานการให้อัตนัยคะแนนของอาจารย์ในสถาบันของตนในแต่ละหมวดวิชา และจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไข เมื่อเห็นว่ามาตรฐานการให้อัตนัยคะแนนของอาจารย์แตกต่างกัน เพื่อเป็นการรักษามาตรฐานการวัดและประเมินผลในสถาบันให้สอดคล้องกันไว้ตามนโยบายและปรัชญาของแต่ละสถาบัน

6. ทำให้อาจารย์ที่สอนในแต่ละวิชาในหมวดวิชาต่างๆที่ไปทำการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ได้ทราบถึงมาตรฐานการให้อันดับคะแนนของคนที่มีความเที่ยงและความตรง แตกต่างไปจากอาจารย์อื่นๆมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้หาทางปรับปรุงแก้ไขมาตรฐานการให้อันดับคะแนนของตนต่อไป

7. เป็นการให้ความยุติธรรมแก่นักศึกษาในเรื่องการให้อันดับคะแนนและทำให้เขาได้ทราบถึงความสามารถที่แท้จริงของตนเอง

ข้อตกลงเบื้องต้น

ข้อตกลงเบื้องต้นที่เป็นพื้นฐานของการวิจัยครั้งนี้คือ

1. เนื้อหาของวิชาต่างๆภายในหมวดวิชาเดียวกันจะมีลักษณะและโครงสร้างคล้ายคลึงกัน

2. อันดับคะแนนที่นักศึกษาได้รับในแต่ละวิชานั้นเป็นการประมาณค่าของอาจารย์ที่มีต่อการเรียนของนักศึกษานั้นและมีการแจกแจงเป็นปกติ (normal distribution)

สมมุติฐานของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งสมมุติฐานไว้ดังนี้คือ

1. ค่าความเที่ยงของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในหมวดวิชาต่างๆ 6 หมวดวิชานั้น จะไม่แตกต่างกัน

2. ค่าความเที่ยงของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละหมวดวิชา ที่มีต่อนักศึกษาชายและที่มีต่อนักศึกษาหญิง จะไม่แตกต่างกัน

3. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละวิชาภายในหมวดวิชาภาษาไทยนั้น จะไม่แตกต่างกัน

4. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละวิชาภายในหมวดวิชาภาษาอังกฤษนั้น จะไม่แตกต่างกัน

5. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละวิชา ภายในหมวดวิชาคณิตศาสตร์นั้น จะไม่แตกต่างกัน
6. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละวิชา ภายในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์นั้น จะไม่แตกต่างกัน
7. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละวิชา ภายในหมวดวิชาสังคมศึกษานั้น จะไม่แตกต่างกัน
8. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละวิชา ภายในหมวดวิชาการศึกษานั้น จะไม่แตกต่างกัน
9. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละวิชาที่มีคือนักศึกษาชายและที่มีคือนักศึกษาหญิงนั้น จะไม่แตกต่างกัน
10. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์เฉลี่ยของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในหมวดวิชาต่างๆ 6 หมวดวิชานั้น จะไม่แตกต่างกัน
11. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์เฉลี่ยของการให้อันดับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละหมวดวิชาที่มีคือนักศึกษาชายและที่มีคือนักศึกษาหญิงนั้น จะไม่แตกต่างกัน

003510

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ อาจจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อน (error) ได้ เนื่องจากระเบียบวิธีดำเนินการวิจัยเป็นแบบการวิจัยที่ข้อมูลเกิดขึ้นก่อนแล้ว (ex post facto) ตัวแปรต่างๆที่ไว้เป็นข้อมูลนั้น ผู้วิจัยไม่สามารถจะควบคุมได้ เช่น แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยในบางวิชานั้น อาจไม่ไ้มาตรฐาน นอกจากนี้การให้อันดับคะแนนของอาจารย์นั้นก็จึ่กได้ว่าเป็นเรื่องของการประมาณค่า ซึ่งขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของอาจารย์แต่ละคน ดังนั้นย่อมจะมีความแตกต่างกันบ้างตามบุคลิกลักษณะ ภูมิรู้ และคุณธรรมของบุคคลที่ไม่เหมือนกัน และตัวนักศึกษาเองก็อาจมีความสามารถที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคล

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

อาจารย์ หมายถึงอาจารย์วิทยาลัยครูอุบลราชธานี ที่สอนและให้อันกับคะแนนคือนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา

นักศึกษา หมายถึงนักศึกษาวิทยาลัยครูอุบลราชธานีที่เรียนนกรบหลักสูตรการศึกษาศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา ปีการศึกษา 2517

อันกับคะแนน หมายถึงตัวอักษร ก ข ค ง และ จ ที่ใช้แทนปริมาณความสามารถของนักศึกษาแต่ละคน ซึ่งได้มาจากการนำเอาผลจากการวัดโดยใช้เครื่องมือหลายอย่างและหลายวิธีมารวมกันความระเบียบวิธีทางสถิติแล้วสรุปว่า นักศึกษาคนนี้ควรได้รับอันกับคะแนนใด

มาตรฐานการให้อันกับคะแนน หมายถึงความเที่ยงและความตรง ของการให้อันกับคะแนนของอาจารย์ในแต่ละวิชา ในหมวดวิชาหนึ่งๆ

ความเที่ยง หมายถึงลักษณะที่เหมือนกันหรือสอดคล้องกันของการให้อันกับคะแนนของอาจารย์หรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างการให้อันกับคะแนนของอาจารย์หลายคนภายในหมวดวิชาเดียวกัน

ความตรงเชิงพยากรณ์ หมายถึงลักษณะที่เหมือนกันหรือสอดคล้องกันระหว่างการให้อันกับคะแนนของอาจารย์ในวิชาหนึ่งๆกับอันกับคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาภายในหมวดวิชานั้น

อันกับคะแนนเฉลี่ย หมายถึงค่าเฉลี่ยของอันกับคะแนน ภายในหมวดวิชานั้นๆของนักศึกษาแต่ละคน ที่ไม่ให้นำอันกับคะแนนของวิชาที่จะหาความสัมพันธ์กับอันกับคะแนนเฉลี่ยนั้นมาเกี่ยวข้องด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย